

גיליון הורים האזינו

הורים יקרים,

השבת אנו נקרא את השירה הידועה: שירת "האזינו".
שירת "האזינו" נאמרת ביום מותו של משה רבנו בז' באדר (יחד עם פרשת וילך ופרשת "וזאת הברכה") והיא מהווה שירה נבואית על חסדי ה' לעם ישראל מהתהוותו לעם במצרים, לכתו במדבר והעתיד הצפוי להם לטוב ולמוטב. משה רבנו פונה אל השמים והארץ שיהיו עדים לברית הנכרתת ומוכיח את עם ישראל על התנהגותם עוד בימי חייו וגם לעתיד. למרות הפרות הברית כפיות-הטובה של בני-ישראל, בבחינת "וישמן ישורון ויבעט", העונשים שבאים על עם ישראל והסתר הפנים של הקב"ה, עדיין הקב"ה שומר לנו את הברית ומנחם את עם ישראל שיחזור בתשובה ובסוף השירה "הִרְנִינוּ גוֹיִם עִמּוֹ וְנָקָם לְשִׁיב לְצַרְיוֹ וְכַפָּר אֶדְמָתוֹ עִמּוֹ".
הקב"ה מצווה את משה רבנו לעלות על הר נבו ולראות את ארץ ישראל.
לגיליונות מצורפים שלושה סיפורים.
גמר חתימה טובה לכם ולכל בית ישראל.

סיפור א' לשולחן שבת

כתוב בשירת "האזינו" – "הַצֹּר תָּמִים פָּעְלוּ כִּי כָל דָּרְכָיו מְשֻׁפָּט צְדִיק וְיָשָׁר הוּא".
צריכים אנו לדעת כי הקב"ה מנהיג את עולמו לא במשפט בשר ודם עפ"י מה שרואים בעיניים, אלא הקב"ה רואה ללב ולשנים קדימה ולכן כל גזירה על האדם לוקחת בחשבון את המחשבות והמעשים שהיו לאדם.
לעיתים העונש הוא שכרו של האדם לחנך אותו בעולם הזה ולעיתים הייסורים ממרקים אותו כדי לקבל השכר לעתיד לבא. אם היינו יודעים את השכר העצום היינו כמהים לייסורים...
משל למה הדבר דומה?

ליהודי ששכר דירה משר העיר, וכל חודש שילם 500 דולר. כשהשר נסע, מינה שונא ישראל כמופקד על עסקיו. משהגיע יום התשלום שלח ה"עוזר" לומר ליהודי להגיע מיד עם כל הכסף בתחילת החודש. היהודי חשש להסתבך עם הממונה, רץ להשיג את הכסף אך למרות כל מאמציו עדיין חסרו מאה דולר, בלית ברירה שילם רק 400 דולר והבטיח להשלים עוד באותו השבוע.
הממונה קפץ על ההזדמנות ופסק להלקותו מכה אחת בעבור כל דולר שחסר, סה"כ 100 מכות. שבור ורצוף הגיע היהודי לביתו והתאונן על מר גורלו בפני רעייתו. זו ניחמה אותו ועמדה בתוקף להכריחו לספר לשר לכשיגיע...
כשהגיע השר החליט היהודי לספר לו את הבושה והכאב שעבר. כעס השר וציווה על כל מכה שקיבל היהודי יקבל מהממונה מאה דולר, ומכיון שיש לו בית בשווי 200 אלף דולר חצי מהבית יירשם על שם היהודי...
חזר היהודי וסיפר לאשתו כשארשת עצב על פניו. שאלה אשתו: יש לנו חצי בית, על מה אתה עצוב ???
אמר לה: אם היו חסרים לי 200 דולר כל הבית היה שלי...
כן הוא הנמשל, אם היהודי הולך בדרך ה' ו"זוכה" לייסורים, אז יכול לדעת שכגודל הייסורים כך גודל השכר.
מעובד מאתר <http://dvar-tora.co.il>

סיפור ב' לשולחן שבת

ידועה השאלה "מדוע צדיק ורע לו רשע וטוב לו"? . האם זוהי ההנהגה הראויה של הקב"ה? נקרא בפרשתנו את הפסוק "כִּי כָל דָּרְכָיו מְשֻׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֹל". נלמד על הנהגת הקב"ה המגיעה כך גם לאדם הפרטי וגם לציבור כפי שנראה בסיפור המובא בגמרא על רבי יהושע בן לוי שביקש מהקב"ה שילמדהו דרכיו ויבאר לו מדוע צדיק ורע לו רשע וטוב לו. יום אחד נתגלה לו אליהו הנביא. ביקש ממנו רבי יהושע בן לוי רשות ללכת עמו ולראות כיצד הוא מבצע את שליחות הקב"ה, אולי על ידי זה יזכה להבין דרכי ה' והשגחתו בעולם. הסכים אליהו הנביא למלא מבוקשו אולם בתנאי אחד. וכך אמר לו: "הואיל ובלכתך עמי תראה דברים רבים שירגיזו אותך ולא תוכל לסבול אותם, עליך להתחייב מראש שלא תטרידני בשאלותיך. ביום שבו תשאל אותי על מעשי, ניפרד זה מזה". קיבל רבי יהושע בן לוי את התנאי והשנים יצאו לדרך,
לפנות ערב הגיעו אל צריף עץ ישן, לידו ראו פרה אחת, בהתקרבתם אל הצריף יצאו לקראתם בעל הבית זקן וזקנה והפצירו בהם שילוננו אצלם. המארחים השתדלו להטיב עמם כמיטב יכולתם, אף שהעוני ששרר בביתם היה גדול. למחרת לפני צאת האורחים את הבית, עמד אליהו והתפלל. ומה גדולה הייתה תדהמתו של רבי יהושע בן לוי כאשר שמע שאליהו מבקש בתפילתו שה' ימית את הפרה היחידה של בעל הבית. עוד לא הרחיקו ללכת וכבר שמעו את קול בכיה של הזקנה: "הוי פרטנו היחידה, אוי ואבוי לנו!"
לפנות ערב הגיעו לביתו המפואר של עשיר. דפקו בדלת-אך איש לא פתח להם. אמר אליהו: אולי לא שמעו אותנו, הבה ונכנס. נכנסו וראו את בעל הבית ואשתו יושבים ליד שלחן ערוך בכלים יקרים ובל מיני מטעמים ערבים. מסביבם עמדו עבדים ושפחות לשרתם. כשראה אותם בעל הבית, לא ברכם לשלום ולא הזמינם להשתתף בסעודתו. בכעס רב הפנה ראשו מהם, ואמר לאשתו: "מי הכניס

קבצנים טרדנים אלו? צריכים לדאוג שהדלת תהיה נעולה לבל יחדרו לביתנו יצורים כאלה!" בעל הבית שגם בדרך כלל היה רע לב וקמצן, כעוס היה במיוחד ביום ההוא. כיוון שאחד מקירות ביתו התמוטט, הזמין בנאים שיבואו לבנותו. הבנאים לא באו. כאשר ביקשו האורחים רשות ללון בביתו נעתר להם בקושי רב, והרשה להם לשבת על ספסל אבן שבחצר מאחורי הבית. לא נתן להם מאומה לאכול ולשתות. למחרת האיץ רבי יהושע בן לוי באלהיו לעזוב את הבית. אליהו הסכים, אך שיתפללו קודם צאתם לדרך, כדי שלא יצטרכו להתפלל בדרך. ושוב שמע רבי יהושע בן לוי דברי תפילה תמוהים יוצאים מפי אליהו. מה ביקש אליהו מאת ה'? שיעשה נס והקיר ההרוס בביתו של העשיר ייבנה מיד. ואמנם בין רגע קם הקיר והיה שלם כמקודם. גם הפעם התאפק רבי יהושע בן לוי ולא שאל כלום.

שוב הלכו כל היום. בערב עם חשיכה הגיעו לעיר הגדולה. "נלך לבית הכנסת, אמר אליהו, אולי מישוהו מהמתפללים יזמינו להתארח בביתו". נכנסו השניים לבית הכנסת וראו שהוא יפה ומהודר. ניכר היה בעליל כי אנשי העיר הזאת עשירים מופלגים. כל אחד מהם ישב על מקומו המיוחד לו לפי כבודו, והקפיד ששום אדם זר לא יעיז לשבת על מקומו. נדחקו השנים לאיזו שהיא פינה, והמתינו שם עד אחרי תפילת ערבית. הבחין בהם אחד המתפללים ואמר לחברו: "ראה שוב באו עניים מי יאכילם הפעם?" וחברו ענה: "אין צורך להזמין הביתה מספיק להביא להם מעט לחם, מלח ומים לבית הכנסת". גם יתר המתפללים לא שמו לבם לאורחים העניים, אף אחד לא הזמין ולא כיבדם. הסתפקו בכך שנתנו לשמש כמה פרוטות כדי שיקנה לחם עבורם. הבוקר אור. לאחר לינה בבית הכנסת ותפילת שחרית, קמו האורחים ונפרדו מאנשי העיר. ואליהו מברכם: "יהי רצון שתהיו כולם ראשים וחשובים". חרה הדבר מאוד לרבי יהושע בן לוי ומאוד השתוקק לשאול את אליהו לפשר הדבר, אך זכור זכר את התנאי שאסר עליו לשאול. טרם שקעה השמש והנה הגיעו לעיר אחרת. ראו אותם אנשי העיר, קיבלו אותם בשמחה וכבוד, הכניסום לבית גדול ונוח, הביאו להם ממיטב המאכלים והמשקאות, וישבו יחד עמם לשמוח באורחים שנודמו להם, בבוקר כשנפרדו מהם התפלל עליהם הנביא וברכם: "יהי רצון שלא יתן להם הקב"ה אלא ראש אחד בלבד".

לא יכול היה רבי יהושע בן לוי לשאת עוד את הנהגתו המוזרה של אליהו מבלי הבין את פשרה כאשר יצאו מהעיר נעצר ופנה אל אליהו בדברים ואמר לו: "לא אוכל לראות מעשים משונים כאלו, על הטובים אתה מתפלל שהיה להם רע ועל הרעים להיפך שיהיה להם טוב, הודעני נא מה פשר מעשיך".

ענה לו אליהו הנביא: "הואיל והפרת את התנאי שהיה בנינו, מעתה עלינו להפרד, אך בטרם אעזבך אפרש לך את מעשי. ידעתי כי נגזר על אשתו של העני שאירח אותנו למות למחרת היום, לכן התפללתי אל ה' שהיא תשאר בחיים, ובמקומה תמות הפרה. אמת שהיה להם צער גדול כשראו את פרתם היחידה מתה, אך חשוב נא, כלום לא היה האיש נותן בשמחה כל אשר לו, כדי להציל את אשתו? זאת ועוד, אשה טובה וחרוצה זו תביא לו עוד הרבה אושר וכעבור זמן מה גם יזכו לחות בטוב ובנעימים ואז לא יצטערו על הפרה. הקמצן העשיר לא ידע שמתחת לקיר ההרוס טמון אוצר גדול של זהב. לו בנה בעצמו את הקיר היה מוצא עושר זה, עכשיו שנעשה לו נס והקיר נבנה עליו, לא ימצאהו עוד לעולם ולא רק זאת, אלא בקרוב יפול שוב הקיר הזה ולא יבנה עוד כי העשיר יהיה טרוד בדאגות רבות ולא יוכל לחשוב על תיקון ביתו.

על האנשים הגאוותנים התפללתי שכולם יהו ראשים, ומימלא יריבו ביניהם, כי אף אחד לא ירצה לוותר לרעהו וירצה בעצמו להיות ראש העיר. וכך לא יהיה שלום ביניהם ולא תהיה ברכה שרויה במעשיהם, ואילו את אנשי העיר שקבלו אותנו יפה אותם ברכתי שהיה להם רק ראש עיר אחד. שכולם יסכימו לבחור באיש הטוב ביניהם ועל ידי זה יחיו בשלום ובנחת בהנהגתו. ועתה שים נא אל לבך, שדרכי ה' נסתרות המה, ולא כל מה שנראה לך טוב, הוא טוב באמת, ולא כל מה שנראה לך רע הוא רע באמת.

סיפור ג' לשולחן שבת

מובא בפרשת "האזינו" - "יִצְרָף פְּמָטָר לְקָחֵי כְּשֶׁעִירָם עָלֵי דִשָּׂא וְנִכְרְבִיבִים עָלֵי עֵשֶׂב" ולמדנו "כִּי לְקַח טוֹב נִתְּתִי לָכֶם" זו התורה הקדושה "...תִּזְכְּרִי אֶל תַּעֲזוּבֵי"

מבואר בספר 'ובחרת בחיים' שהתורה נמשלה לגשם – מטר. כשם שכשהגשם יורד לא רואים מיד את הפירות, כך בתורה את ההצלחה לא רואים מיד. וכמו שמטר שיורד לא צומח עד שמעבדים את האדמה, כך קודם צריך לטרוח בתורה ולאחר מכן רואים הצלחה.

משל למה הדבר דומה:

לאדם מהעיר הגדולה שמעולם לא ביקר בכפר ולא ידע עבודת אדמה מהי. והנה הזדמן לו לבקר אצל חבירו מהכפר, הלך עמו והנה הוא רואה שחבירו לוקח זרעים וזורע באדמה ולוקח נטיעות של עצים ונוטע. שאל אותו: "מה זה?, מה אתה עושה?! מדוע אתה קובר את הזרעים הטובים הללו באדמה לא חבל?!"
הכפרי הבין מיד עם מי יש לו עסק ואמר לו בסבלנות: "אני עכשיו זורע ונוטע אבל בהמשך הכול כאן יגדל ויהיה כאן פירות וירקות...".

מה אתה אומר - התפלל העירוני - "לי גם יש שטח אדמה ליד הבית - תן לי בבקשה כמה זרעים ואני אזרע וגם לי יצמח..."
הכפרי נתן לו... הלך העירוני וזרע את הזרעים ליד ביתו וגם השקה אותם, הביא כיסא נוח ושמישה והתיישב ליד הזרעים והמתין לראות מתי הם יצמחו... לאחר שחזקה במשך שש שעות, התרגז מאוד ואמר בכעס: "הכפרי שיקר עלי, אין כאן כלום, לא יצמח גם

שום דבר שהרי חכימי שש שעות רצופות ואני לא רואה שום שינוי!"... מיד נסע לכפרי ובפנים זעופות מאוד הוכיחו על כך שרימהו...

הכפרי הביא לו כוס מים, ואמר לו: "תירגע בבקשה כשאמרתי לך שבהמשך זה יגדל לא התכוונתי שהיום זה יגדל אלא במשך הזמן... ייקח לזה קצת זמן אבל בעזרת ה' זה יגדל לבסוף... והנמשל אדם חוזר בתשובה והולך ללמוד תורה והוא רוצה וחושב שמיד הכל יסתדר ולא יהיו צרות ובעיות והוא מיד יבין הכל... אבל הוא מתאכזב ורואה שלא כל כך הולך והוא עלול להתייאש (כאותו עירוני שהתאכזב שלא צמח כלום בשש שעות...) ולכן באה התורה הקדושה ואומרת: "יערוף כמטר לקחי" - כמו שהגשם היורד על האדמה לא מצמיח מיד אלא זהו תהליך של זמן... כך האדם שהחל בלימוד התורה יחכה בסבלנות כי כל ההתחלות קשות אבל אחר כך קוצרים את הפירות...

מתכוננים לפרשה תשובות לשאלות:

שירת האזינו (לב, א-ג)

פרשת השבוע שעבר "ויילך" הסתיימה בהכנות לקראת ברית העדות בין הקב"ה לעם ישראל. הברית היא שירת האזינו המפורסמת. השירה כתובה בצורה מיוחדת בספר התורה "אריח על גבי אריח" בשני טורים צרים. בגלל חשיבותה הרבה של שירת האזינו, בזמן בית המקדש היו מחלקים את השירה לשישה חלקים ובכל שבת, בזמן הקרבת קורבן המוסף של שבת, היו קוראים אחד מהחלקים, ולאחר שש שבתות היו מתחילים מחדש. נלמד על הברית הנכרתת בפרשה.

1. את מי לוקח משה רבנו כעדים לכריתת הברית בין הקב"ה לעם ישראל? (לב, א) השמים והארץ

מובא במדרש תנחומא מדוע דווקא העיד משה רבנו את השמים והארץ: "לפי שהם קיימים לעולם, וישךאל קיימים לעולם, לךך הזמינם לעדות, שיקימו ישראל התורה והמצוות. ואם חס ושלום, יבטלו, יד העדים תהיה בם בראשונה להמיתם. כתיב: ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה"

מדרש תנחומא מלמד אותנו על גדולתו של משה רבנו ושואל המדרש: "אמר ישעיה (הנביא), "שמעו שמים והאזיני ארץ" מה ראה ישעיהו לומר, שמעו שמים... משה אמר, האזינו השמים. וישעיהו אמר, שמעו שמים והאזיני ארץ. אמר רבי עקיבא, מלמד, כיון שאמר משה את התורה, בשמים היה, והיה מדבר עם השמים כאדם שמדבר עם חברו, שאמר, האזינו השמים. וראה את הארץ רחוקה ממנו, ואמר, ותשמע הארץ. אבל ישעיה שהיה בארץ וראה שמים רחוקים ממנו, התחיל לומר, שמעו שמים. ואחר כך, והאזיני ארץ, שהיתה קרובה אליו. (לב, א)

2. משה רבנו מתפלל שדברי הברית יתקבלו באהבה וברצון בעם ישראל. השלימו: "יערף _____ (שהוא חיים לעולם)

_____ (התורה והעדות שאני מעיד בהם) תזל כטל אמרתי, _____ עלי דשא (כרוחות המחזיקין את העשבים ומגדלים אותם) עלי _____

עשב (כטיפות הגשם על העשבים) " (לב, ב) יערף כמטר (שהוא חיים לעולם) לקחי (התורה והעדות שאני מעיד בהם) תזל כטל אמרתי כשערים עלי דשא (כרוחות המחזיקין את העשבים ומגדלים אותם) וכרביבים עלי עשב (כטיפות הגשם על העשבים)"

3. משה רבנו פותח בתיאור גדלות הקב"ה וחוזקו ואף על פי כן "תמים פעלו" ומשלם שכר טוב לצדיקים לעולם הבא ולרשעים בעולם הזה. ולמרות זאת עם ישראל חוטא. כיצד מכנה משה רבנו את עם ישראל? (לב, ו) עם נבל ולא חכם

4. משה רבנו מצווה אותנו ללמוד את העבר שלנו ולשאול את הזקנים כיצד הקב"ה הוציא אותנו ממצרים ורומם אותנו במדבר: "זכר ימות עולם (כל מה שהיה מברית העולם) בינו שנות דר ודף שאל אביד ויגדך זקניד ויאמרו לך". הקב"ה שמר על עם ישראל והביא אותם לכניסה לארץ. איזו דוגמה מביא משה רבנו לשמירת הקב"ה עלינו? (לב, יא) כמו הנשר ששומר על גוזליו ולוקח אותם על גבו

5. התורה מתארת את השפע הגדול שנתן הקב"ה לעם ישראל: "ויאכל תנובת שדי וינקחו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור, חמאת בקר וחלב צאן...". כיצד מתנהג עם ישראל? השלימו: "וישמן _____ שמנת _____ ויטש אלוק עשהו...." (לב, טו) וישמן וישרון ויבטט שמנת עבית כשית ויטש אלוה עשהו

6. ב"תמורה" לחסד הגדול שעשה הקב"ה עם עם ישראל, עם ישראל עובדים עבודה זרה שאפילו הגוים לא היו רגילים לעשות כ"כ רע " ויבחו לרשעים... לא ידעום חדשים מקרב באו...". מה עושה הקב"ה בגלל ההתנהגות של עם ישראל? (לב, כ) ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם

7. התורה מתארת את העונשים שמגיעים עלינו ברגע שהקב"ה עוזב אותנו ולא משגיח עלינו. עם ישראל חוזר להיות כעם ככל העמים ומקבל הן עונשים "טבעיים" והן מלחמות עם הגוים שמנצלים זאת ומכים בעם ישראל כבשה בין שבעים זאבים "אספה עלינו רעות.... מוי רעב ולחמי רשף וקטב מריי..... מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה...". הגוים חושבים שהניצחון מגיע

המלמד

מתכוננים לפרשה

גיליון להורים

פרשת האזינו

www.Parashatshavua.com

8. בזכותם ובזכות אליהם ולא מבינים שהקב"ה עשה זאת: "פֶּן יֹאמְרוּ יָדְנוּ רָמָה וְלֹא הוּ' פָּעַל כָּל זֹאת". איזה מקרה מביא משה רבנו לקללה שהייתה לעם ישראל כאשר האויבים היו נלחמים בהם? (לב,ל) אִיכָה יִרְדֹּף אֶחָד אֶלְפֵי וּשְׁנַיִם יָנִיסוּ רֶבֶבָה מִשֶּׁה רַבְּנוּ מִלְמַד אוֹתָנוּ אֵת הַהִבְדָּל בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל הַצְדִיקִים שֶׁאֵף עַל פִּי שְׁחוּטָאִים, לֹא יוֹרְדִים לַמְדֻרָּה שֶׁל הַגּוֹיִם הַרְשָׁעִים: שְׁעֵלֵיהֶם נִכְתָּב " כִּי מִגִּפְזֵן סֹדֶם גִּפְנָם וּמִשְׁדַּמַּת עֲמֹרָה (לפי שמעשיהם מעשה סדום ועמורה) עֲנַבְמוּ עֲנַבֵּי רוֹשׁ אֲשֶׁכְּלַת מִרְדַּת לָמוֹ (עשב מר ומשקה מר ראוי להם, לפי מעשיהם פורענותם) " וְהִקְבִּי עֵתִיד לְהִפְרֹעַ מֵהֶם "יְדֵי אֲשִׁיב נֶקֶם לְצָרֵי, וְלִמְשַׁנְאֵי אֲשִׁלֵּם". השלימו: " הֲרַגְנוּ _____ (לאותו הוֹמֵן יִשְׁבַּחוּ הָאוֹמֵת אֶת יִשְׂרָאֵל, רֹאוּ מַה שִּׁבַּחַה שֶׁל אוֹמֵה זֶה, שֶׁדַּבְּקוּ בְּהִקְבִּיָּה בְּכֹל הַתְּלֹאוֹת שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם וְלֹא עֹבְדוּהוּ) כִּי דָם עָבְדִּיו יִקּוּם _____ וְכִפָּר אֲדַמְתּוּ עִמּוֹ (כשעמו מתנחמים ארצו מתנחמת)" (לב,מג) ... גוֹיִם עִמּוֹ, וְנֶקֶם יִשִּׁיב לְצָרֵיו וְכִפָּר אֲדַמְתּוּ עִמּוֹ

הצווי האחרון של משה לעם ישראל (לב, מדימו)

1. משה רבנו אומר את השירה יחד עם הוֹשֵׁעַ בֶּן נוּן. חכמים מלמדים אותנו מדוע משה רבנו קורא לו כאן הוֹשֵׁעַ (ולא יהושע) ? לומר שלא זחה דעתו עליו, שאע"פ שניתנה לו גדולה, השפיל עצמו כאשר (היה) מתחלתו. כיצד מתאר משה את החיבור בין עם ישראל לתורה ? השלימו: "כִּי הוּא _____ וּבְדַבְּרֵי הַזֶּה _____ עַל הָאֲדָמָה " (לב,מז) כִּי הוּא חַיִּיכֶם וּבְדַבְּרֵי הַזֶּה תִּנְאָרִיכוּ יָמִים עַל הָאֲדָמָה

על הפסוק "כִּי הוּא חַיִּיכֶם..." למדנו את המדרש: " פעם אחד גזרה מלכות יון שמד על ישראל שלא יעסקו בתורה. הלך רבי עקיבא וחבריו ועסקו בתורה. בא פפוס בן יהודה ומצאו, ואמר לו: הרי אתה מסתכן בעצמך שאתה עובר על גזירת המלך. אמר לו רבי עקיבא: אמשול לך משל למה הדבר דומה? לשועל שהיה מהלך על שפת הנהר, ראה שם דגים רצים ומתחבאים. אמר להם: בואו ולכו אצלי ואטמין אתכם בנקיקי הסלעים ואל תתייראו. אמרו לו: ואתה הוא שאומרים עליך שאתה פקח שבחיות? אין אתה אלא טיפש. כל חיינו אינו אלא במים, ואתה אומר לנו, עלו ליבשה. ומה במקום חיותינו אנו מתייראין, במקום מיתנתנו על אחת כמה וכמה! ואף אנו כל חיינו אינו אלא בתורה, דכתיב: כי היא חייד ואורך ימיך (דברים ל כ). ואתה אומר, מסתכן אתה בעצמך? לימים מועטים נתפסו שניהם. אמר לו פפוס לרבי עקיבא: אשריך שנתפסת על דברי תורה. אוי לו לפפוס, שנתפס על דברים בטלים (תנחומא פרשת כי תבא)

ציווי אחרון למשה (לב, מחינב)

1. משה מסיים את השירה והקב"ה מצווה את משה לעלות אל "הַר הָעֵבְרָיִם". איזה שם נוסף יש להר? (לב,מט) הַר נֶבֹו
2. מדוע הקב"ה מצווה את משה לעלות אל ההר? (לב,מט) וַיֹּאדָה אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶחָזָה
3. הקב"ה מודיע למשה שלאחר שיראה את ארץ ישראל הוא ימות כשם שמת אהרון. מה הסיבה שמשה רבנו לא נכנס לארץ עפ"י הכתוב בפרשה? (לב,נא) עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַמֵּי מְרִיבַת קֹדֶשׁ

מבאר לנו רש"י, כפי שלמדנו על חטאם של משה ואהרון: "על אשר לא קדשתם אותי. גרמתם לי שלא אתקדש, אמרתי לכם "וְדַבַּרְתֶּם אֵל הַסֵּלַע", והם הכוהו, והוצרכו להכותו פעמיים, ואילו דברו עמו ונתן מימיו בלא הכאה, היה מתקדש שם שמים, שהיו ישראל אומרים, ומה הסלע הזה שאינו לשכר ולא לפורענות(בגלל שהוא דומם), אם זכה אין לו מתן שכר, ואם חטא אינו לוקה, כך מקיים מצות בוראו, אנו לא כל שכן "